

Tomislav Sunić

Autor: Tomislav Sunić

Označení „antisemita“ bude dost možná v budoucnosti studováno jako názorný příklad postmoderního politického diskurzu, tj. jako označení pro zastánce vlády „démonologie“. „Mnozí proslulí židovští autoři, šíření obavami ze skutečné či domnělé hrozby antisemitismu, jej považují za nákazu, což jim dovoluje snadno se vyhnout jakékoliv introspekci“, píše **Hervé Ryssen**. Jeho slova jen potvrzují naše přesvědčení, že současnost – jakkoliv na ni mají někteří Američané sklony pohlížet jako na posthistorickou epochu – je pevně spojena s mladší historickou pamětí, protože minulost i současnost spoluutvářejí občanskou identitu a mají vliv na budování národního státu i paměť Američanů (a tím pádem i postmoderních Evropanů). Jak se tedy člověk má pustit do kritického hodnocení v Americe dominantního judeo-křesťanského ducha, aniž by se vystavoval riziku vyobcování ze slušné společnosti – pokud ne přímo nuceného pobytu za mřížemi psychiatrického oddělení, jako kdysi **Ezra Pound**? Jakkoliv je totiž alespoň pod ochranou soukromí pro velkou část amerických bělošských elit zcela normální nonšalantně vtipkovat o Mexičanech, Afričanech nebo třeba i o svých níže společensky postavených nežidovských soukmenovcích, i ta sebenevinnější poznámka o ohromném židovském vlivu v Americe, byť by byla podložena empirickými fakty, je považována za nesmírně závažnou urážku Židů. Pokud už se nějaký seriózní intelektuál či politik do této zapovězené sféry skutečně pustí, vyloží si ostatní jeho počin zpravidla jako provokaci, případně pak podpis pomyslného vlastního rozsudku smrti.

Toto ovzduší schizofrenní autocenzury bude dříve či později nejspíš mít pro americké Židy i góje drastické následky. Absence zdravého dialogu sice může trvat celé století i déle, ale předstíraná srdečnost vzájemného vztahu amerických Židů a Nežidů přece jen nemůže vydržet věčně, je totiž založena na pokrouceném vnímání „Druhého“ a mylných představách

o jeho chování. Lež v sobě ukrývá zárodek občanské války. Celé západní dějiny, především pak období po 1. světové válce, více než dostatečně prokázaly, že pokřivené vnímání sebe sama i zromantizované vnímání „Druhého“, zakládá-li se na negativních přáních namísto skutečnosti, obvykle vede k válce a chaosu. Američtí Židé a Nežidé tak nakonec budou nahnáni do ošklivé konfrontace, z níž nebude ani pro jednu stranu úniku.

Přestože řada vynikajících amerických myslitelů s obdivuhodnou erudicí a odvahou neohroženě tepe moderní mýty, tomu nejcitlivějšímu místu 20. století – tedy **židovské otázce** – se pečlivě vyhýbají. Pokud už tak v Americe téma Židů někdo nadhodí, děje se tak zpravidla v pochvalném tónu, který jasně ukazuje chorobnou tužbu postmoderních amerických bělošských elit vylepšit si svou pozici v židovských očích. Titíž lidé se však, jakmile situace připustí oficiálně schválené pogromy a perzekuci Židů, jako první označí za *bona fide* antisemity. Právě absence otevřené debaty o židovské otázce potvrzuje klíčovou židovskou úlohu při formování amerického – a tím i západního – vědomí, což je jen dalším dokladem interakce minulosti se současností. Zkušenost 20. století s národním socialismem zůstává mocným spínačem v prostředí politické sémantiky, kolem něhož je třeba našlapovat s maximální opatrností.

V rozporu s klasickými antisemitskými argumenty ale není silný židovský vliv v Americe jen výsledkem židovského snažení, ale také logickým důsledkem nežidovského přijetí židovského zakládacího mýtu, jež v průběhu staletí prostoupil Evropu i Ameriku s jejich různými podobami křesťanství. **Postmoderní amerikanismus tak je pouze nejnovější a sekulární podobou judejské mentality. Kdyby snad hypoteticky hráli Židé – jak ostatně někdy tvrdí – v americkém životě jen zcela okrajovou úlohu, logicky by byli předmětem normální kritické debaty, stejně jako kterákoliv jiná americká etnická skupina, rasa nebo sousedé od vedle.**

Připisovat však americkým Židům nadlidské schopnosti a vinit jejich domněle spiknutí z podvracení nežidovské kultury hraničí s šílenstvím a bolestně odráží chybějící dialog. Americké antisemitské bludy jen dodávají legitimitu neustálému židovskému hledání skutečného nebo vybájené antisemitského strašidla, jež se schovává v každém stínu. Bez přízraku antisemitismu by se Židé pravděpodobně rychle asimilovali a tím pádem i zmizeli. Antisemitismus tak vlastně Židům nabízí alibi pasovat se do role obětí nežidovských předsudků, čímž se jim otevírá možnost uzurpovat si pozici jediného výchovného superega Američanů (a celého světa).

Francouzský židovský politik a spisovatel Jacques Attali ve své knize o společenské úloze Židů píše:

„Stejně jako ruští Židé vymysleli socialismus a rakouští Židé psychoanalýzu, měli ti američtí lví podíl na zrodu amerického kapitalismu a amerikanizaci celého světa.“

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

Židovským autorům jako Attali se takováto slova píší snáz než nežidovským myslitelům, kteří by za postřeh tohoto typu byli oceňováni jako „antisemité“.

Tomislav Sunić. *Homo Americanus: Child of the Postmodern Age* (USA: BookSurge Publishing, 2007), s. 95-103.

Poznámka:

K židovské otázce doporučujeme také kritiku Kevina MacDonalda z pera Paula Gottfrieda „*In Search of Anti-Semitism.*“ Ke kritice konceptu rozsáhlého židovského spiknutí viz také Alain de Benoist „*Psychologie du Conspirationnisme,*“ v *Critiques: Théoriques* (Lausanne, Suisse: Editions L'Age d'Homme), s. 89-103.

Výňatek z knihy Tomislava Suniće *Homo Americanus: Child of the Postmodern Age* vyšel na stránkách *New European Conservative* 5. května 2012.